

PSYCHOLOGISCHE ROMAN

CONTROLE KWIJT?

STICHTING ZELFHELP NEDERLAND
ter bevordering van de Buitenveldertgroepen

VOORWOORD

Voordat u als lezer in dit verhaal duikt wil ik mijn schrijfcoach Aloka Liefvink bedanken voor al haar hulp die zij heeft geboden om dit boek tot een goed einde te brengen. Het verhaal had aan het begin een kop en een staart. Mede door haar expertise heb ik alles wat daar tussenin zit kunnen kneden tot dit fictieve, maar sterk autobiografische boek.

Meer info over haar is te vinden op www.alokaliefvink.com of scan de qr code:

HOOFDSTUK 1

Men had dan wel onweer voorspeld, maar wat moest je tegenwoordig nog van de weerberichten geloven?

Vrijdagmiddag. Twaalf uur. Op vrijdag stopte ik eerder met mijn werk, dan haalde ik de meisjes op. Dat hoorde ook bij mijn verantwoordelijkheidspakket. Mijn job paste niet bij me, maar wat wilde ik wél? Liever blijven bij het ongelukkige vertrouwde: dat leek me toen het beste.

Op een hete dag als deze wist ik dat ik de meisjes een plezier kon doen met een bezoekje aan de speeltuin, mét zwembadje, in Alkmaar.

Die bewuste middag zat ik op een bankje aan de rand van de speeltuin.

Het wolkendek slibde dicht. Ik moest ze vertellen dat we bijna gingen. Ze leefden zich uit op het klimrek.

Ik hield mijn twee waterflesjes krampachtig in mijn handen, waarvan het ene bijna leeg was. Op zich voelde ik me niet rot, eerder gewoon tot ongelukkig. De euforie waarover men het steeds heeft bleef uit als ik niet voor een dopaminetoevoer zorgde. Steeds was er die chronische leegte in mij. Ik heb me altijd een saai en eenzaam iemand gevoeld. Twee sleutelwoorden die mijn psycholoog later zou omschrijven als ‘depressieve persoonlijkheid’. Ik was op zoek naar iets dat mijn leven naar een hoger plan tilde. Ik verafschuwde die eeuwige ‘ontevredenheid’. Het ging niet om het leven dat ik leidde, wel om wie ik was. Wie was

ik eigenlijk?

Mijn ik was een waas, een rommeltje van weemoed met een hart dat zich voortdurend als gewetensdief opstelde.

Ik had dan wel een baan met aanzien en een prachtvrouw die wel model zou kunnen zijn, maar werd er niet gelukkiger van.

Maar ja, mijn vader. Zijn leven knaagde aan het mijne.

De meisjes renden lachend op me af en vroegen of ze ook een slokje water mochten. Ik knikte heftig van “nee” en antwoordde: “Ik vecht tegen een keelinfectie en ik wil niet dat jullie die ook krijgen.” Ik vervloekte de verwardheid waardoor ik vergeten was ook voor de meisjes flesjes water mee te nemen. Zelfgebakken wafels, koeken, appels, dat wel. Maar water, nee. Zo stom als ik was.

“Jullie krijgen zo meteen een lekker blikkie cola, wat denk je daarvan?” Ik zag de pretlichtjes in hun ogen en dat maakte mij ook gelukkig. Het was inmiddels vijf uur, de speeltuin ging sluiten. Ik riep de meiden en pakte de spullen bij elkaar.

De meiden doken enthousiast in hun stoeltjes op de achterbank en klikten hun gordels vast. Ik haalde de kinder-cd uit de speler en stak The best of Luther Vandross erin, startte de motor en reed het parkeerterrein af. Muziek die me opbeurde, maar tegelijkertijd ook intens verdrietig maakte.

Mijn ene hand klemde zich om het stuur, de andere om het plastic flesje en ik trapte hard op het gaspedaal. Tijd! Ik moest nog langs de winkel voordat ik thuis was. Nog even wat lekkers halen voor de avond, anders had ik niets. Bij het eerste stoplicht blikte ik in de achteruitkijkspiegel en zag de twee meiden moe maar voldaan naar buiten staren.

Toen ik mezelf taxeerde, schrok ik: zwaar rooddoorlopen ogen en vergrote pupillen. Mijn lage zelfbeeld lag in de goot.

Niemand mocht inzage krijgen in mijn platgewalste ziel. Noch in het geheim met mezelf, dat ‘niemandje’, met wie ik een zwijgpact had gesloten. Groen! Plankgas. Oorverdovende claxons. Chaos. Dé klap.

Een klein meisje met vlechtjes op de schrale straatstenen...

De auto tolde en mijn hoofd viel met een smak tegen het stuur. Met man en macht hief ik het weer op. Een meisje, iets ouder dan de twee op de achterbank. Een klein bebloed lichaam, op de rand van het trottoir. Een rode fiets in het midden van de weg. Ik keek in de achteruitkijkspiegel.

Grote angstogen. De meisjes zaten nog recht in hun vastgegespte stoeltjes. Mijn botten voelden beurs aan. En toch, als in een reflex, stapte ik de auto uit en rende naar de fiets. Ik drukte mijn handen tegen mijn bezwete, bebloede gezicht. Als vanzelf toetste ik de hulpdiensten.

Mikte mijn waterflesje ver in de omliggende weide, en liep weer naar de meiden. Sirenes. Ik was te laat. Voor alles en iedereen, verdomme!

HOOFDSTUK 2

De grote fabriekshal was omgetoverd tot een feestzaal. Witte strak beklede hoge statafels, bloemstukjes en projectieschermen waarop allerlei succesverhalen voorbijflitsten.

De toespraken van zonet hadden mijn focus een flinke dreun gegeven.

”Beter investeren in onze industrieterreinen.”

”De economische crisis heeft ons bijna genekt, maar nu gaan we knallen. Er liggen mooie orders op ons te wachten en voor de rest een rendabele en fijne toekomst.” Bladiebladiebla!

Na de speeches, stiefelde ik naar het toilet om mijn onderdrukte geeuw de vrije loop te laten. En niet alleen dat, de drank die geschonken werd, was niet voldoende om mij een boost te bezorgen. Nadat ik de toiletdeur op slot had gedraaid, graaide ik in de binnenzak van mijn jasje naar de wodka en nam een flinke slok. Genoeg om even op adem te komen, om mijn geest te verkwikken. Genoeg om mijn afschuw – of eerder angst- voor drukte te verdoven.

De omgeving werd een waas voor me. Een nevelsluier waarin kwetterende en krijsende wezens plots oor hadden voor mijn ordinaire moppen.

Ik werd bruut op mijn schouder getikt.

“Hi Raymond! Heb je niet gehoord dat je net werd genoemd in één van de speeches? En ik praatte nog wel tegen je!”

“Eh, nee sorry? Te veel rumoer,” schreeuwde ik terug.

“Jij werd vermeld bij de functieveranderingen die er worden

doorgevoerd.”

Mijn hart hamerde tegen mijn schedeldak. De nevel trok op, waardoor het gekwetter loeihard door mijn brein gierde. Ik wilde wég!

“Ik zei net wat over het provinciale ziekenhuisproject. Daar word jij straks medeverantwoordelijke van.” De fabriekshal tolde om me heen.

“Waarom heb je me daar niet eerder iets over gezegd, Bas?”

Bas – mijn manager – fronste. “Weet je dan echt niet meer dat we afgelopen maandag een korte one-on-one meeting hadden met dit voorstel waarop je mondeling instemde?” Met de beste wil van de wereld kon ik me dat maandagochtendgesprek niet meer voor de geest halen.

“Ah, já natuurlijk!” veinsde ik. “Het is ook zo druk hier dat ik je nauwelijks verstond.” Mijn hoofd was een vergiet en ik schaamde me dood. Maar dat was niet het ergste van alles. Het feit dat ik acteerde om mijn vergeetachtigheid te maskeren, vond ik veel erger.

“Mooi zo. Dat wil zeggen dat ik je aankomende maandag een contract toeschuif met je nieuwe functietitel, jongen. Gefeliciteerd!”

Ik keek verbaasd op.

“Na alle sterke testen waarin je bent geslaagd en de goede feedbackgesprekken vond ik het tijd dat je stopt met je functie als werfleider. Je wordt plantmanager voor onze locatie in Alkmaar.” Mijn hoofd had moeten opklaren, maar dat gebeurde niet. Integendeel. Ik kreeg eerder een beklemmend gevoel ter hoogte van mijn middenrif. Plantmanager? Ik? De grootste loser van Alkmaar en omstreken. Bas vond gewoon niemand anders die de functie wilde bekleden. Ik was maar een tijdelijke oplossing, tot hij achter mijn rug om een ander had gevonden. Ik nam nog

een flinke slok en dacht er meteen niet meer aan. Zo'n slok is mijn grootste vriend op dit soort momenten.

HOOFDSTUK 3

De wijn daalde langzaam door mijn slokdarm. Te langzaam naar mijn idee, maar ik moest me gedragen. Dit was anders dan bij de manege waar iedereen – zonder te vragen – bijschonk. “Kijk, Raymond. Dit houdt in dat jij aan koude acquisitie gaat doen, en vervolgens de potentiële aannemers zelf gaat opzoeken, contracten in de wacht gaat slepen, mij dagelijks rapporteert, en het hele personeelsbeleid voor je rekening neemt. Daarnaast inspecteer je de werven van onze vaste klanten.”

De beknelling kroop nu naar mijn strot. Ik draaide cirkelbewegingen met mijn volle glas wijn en dronk het in één slok leeg.

“Wat een eer!” riep ik. Inwendig stierf ik.

“Ik snapte dat je even stil bleef, kerel. Je weet dat ik niet een van de makkelijkste ben en als ik iemand een functieverhoging gun, dan is die welgemeend.” Hij liep naar de bar en schonk mijn glas vol, daarna het zijne. “Proost”

“Cheers!” zei ik met overdreven geacteerde vastberadenheid.

We namen een flinke teug. De spanning in mijn keelgat ebde weg.

Plots werd ik bevangen door een filmbeeld dat ik nooit meer zal vergeten.

Als in slow motion kwam ze dichterbij. Haar aanwezigheid domineerde de massa, puur door de galante manier waarop ze op hoge hakken naar binnen kwam. Elk geluid in de fabriekshal verstomde.

“Há”, grinnikte Bas. “Daarom was je er met je koppie niet bij hé. Had je haar al gezien ofzo? Een lekker wijf, hé!”

Lekker wijf?

Dat waren de laatste woorden die door mijn hoofd zouden schieten. Zelfs nu. Ik wist al wel langer dat ik het ruwe taalgebruik van Bas verafschuwde. Maar goed, deze klasse dame stond nu tegenover me.

De wijn had geen impact op me. Meer nog op mijn handen die trilden en mijn hele lijf dat daverde. Gelukkig schonk Bas onze glazen bij met een andere wijn en verdween met een knipoogje. “Hi.” Begon ze. Ze reikte me haar sierlijke lange, verzorgde hand. “Ik ben Djamilla Admiraal.”

“Hi, aangenaam. Ik ben Raymond van Gelder. Wat brengt jou hier? Ik heb je nooit eerder ontmoet geloof ik.” De wijn die in mijn strot was blijven hangen stroomde nu explosief door mijn aderen.

“Wel, ik werk momenteel als administratief medewerkster voor Tegelwerken Molenaar, en werd nog voor dit feestje uitgenodigd omdat ik mijn opvolger nog moet inwerken. De bouwwereld is niets voor mij. Ik kreeg een baan aangeboden als doktersassistente, een functieaanbod waarover ik geen seconde heb getwijfeld. Ik heb een Hbo-opleiding als doktersassistente.”

Haar woorden denderden door mijn hoofd, maar daalden niet in.

Mijn aandacht was vooral op haar betoverende uiterlijk gericht. Grote reebruine ogen omlijst door lange wimpers die haar blik zo onschuldig maakten. En iets in me zei dat ze ook zo puur was. Lange mahoniebruine haren tot op de wespentaille.

Ik keek weg en werd onzeker door alle blikken die op ons waren gericht. Of prentte ik mezelf dat maar in?

Nee, Djamilla was buitengewoon mooi en ze had een enorme

aantrekkingskracht op mij. Liefde op het eerste gezicht.
Volle boezem, niet te groot, noch te klein en slanke benen die
mooi aansloten op een ranke taille. “Dus het is best mogelijk dat
wij elkaar niet meer zien na deze receptie, want over twee maan-
den start ik in een dokterspraktijk in Alkmaar. Née!

HOOFDSTUK 4

Ze ging toch niet werken bij mijn huisarts? Ik dacht aan mijn verwijsbrief om bloed te laten prikken omdat de arts vermoedde dat ik last had van suiker en een vertraagde leverfunctie. Néé! Ze zou dan alles weten. Ik besliste ter plekke dat ik mezelf zou herpakken en never nooit bloed zou laten prikken. Ga ik niet doen! Mijn ogen schoten vol.

De wijn! Ik moest en ik zou Djamilla nog één keer zien. Eén keer om haar ervan te overtuigen dat ik de ware zou worden.

Nog één keer met genoeg zelfvertrouwen om haar mijn WhatsAppnummer te geven.

Of ze vrijgezel was, boeide me die avond niet, als ze dat niet was dan zou ik er wel voor zorgen dat ze de mijne zou worden. Tenminste in mijn stoere sprookjeshoofd. Ze paradeerde op haar naaldhakken de hal uit. Haar voetstappen leken kanonschoten. Haar haren slingerden op haar rug.

Is dit het laatste wat ik van haar zie? Hopen op het lot?

Hopen op een of andere valse zelfverzekerdheid door haar te facebooken? Nee, dat lag niet in mijn aard. Ze heupwiegde langzaam maar zeker uit mijn vizier. Néé! Ik rende haar achterna en tikte op de ontblote schouder van haar prachtige cocktailjurk. Verrast keek ze om. “Raymond.”

“H-heb je zin om vanavond wat met me te gaan eten? Hier gaan ze toch steeds meer drinken en dan wordt het dronkenmangegalal.”

“Lief van je. Dat is ook de reden waarom ik eerder vertrok. Maar

dank voor je uitnodiging, ik heb een vriend en die zou dat niet zo leuk vinden als ik nu ineens met iemand wat ga eten. Zeker in onze huidige situatie.”

Ik kon mezelf wel vervloeken. Wie dacht ik wel dat ik was?

“Je vriend?” vroeg ik. “Ja, nu nog wel.” “Hoezo?”

Er zweefde een ongemakkelijke stilte tussen ons in.

Ze haalde diep adem en zei: “Hij heeft me bedrogen, en ik weet niet hoe lang ik dit nog trek. Ik ga nu naar een life coach, om een helder zicht te krijgen op de beslissing die ik ga nemen.” Mijn hart maakte een saltobeweging, maar die opgetogenheid probeerde ik te verbergen en zei: “Wat erg voor je.” Ze haalde diep adem en keek weg.

“Wat is er gebeurd?” Ik hoopte dat de zachtheid waarmee ik het zei enige impact had.

Weer die stilte. Even twijfelde ik of ik een arm om haar schouder zou leggen, maar iets in mij weerhield me van die reflex.

“Ja, één van de moeilijkste beslissingen denk ik. Weggaan of blijven.”

“Heb jij het ook meegemaakt dan?”, vroeg ze belangstellend.

“Nee, mijn beste vriend wel. Meteen mee gekapt. Patrick is daar nogal radicaal in. Eens bedrogen, altijd een kras op je hart en de kans dat het nog eens gebeurt blijft groot. Al zeggen ze van niet.”

Ik stond versteld van de woorden die ik uit mijn mouw toverde.

De verwardheid op haar gezicht was hartverscheurend.

“Maar goed, het hoeft niet altijd zo te gaan. Bij je coach kom je vast tot een beslissing die bij je past”, bluste ik haar ontzetting en gaf mijn kaartje. “Ik wil wel een luisterend oor voor je zijn.”

HOOFDSTUK 5

Toen Djamilla van het fabrieksfeestje vertrok, reed ik gewoontegetrouw naar de manege. Uiteraard niet om er mijn paard te gaan verzorgen, maar linea recta naar de kantine die vaak de hele nacht openbleef. Daar kwam ik een aantal keer per week, om gewoon alles van me af te lollen met m'n kameraden. Tot mijn grote verbijstering trof ik enkel mijn vaste maat Jeroen aan. Ik kende hem nog vanuit mijn scheepvaartbestaan.

“Hi Bud!” Hij klopte me joviaal op de schouder. Ik wilde glimlachen, maar mijn lippen deden het niet.

“Hé”. Jeroen wenkte naar de mollige Carina, de vrouw van manegehouder Marcel. “Geef hem ook wat, denk dat hij het nodig heeft.”

Razendsnel stond er een groot glas pils voor mijn neus en dat was meer dan welkom. “Voor de dag ermee!” De manier waarop Jeroen het zei, nam elke schaamte en twijfel bij me weg.

“Ik heb net een functieverhoging gekregen. Plant manager in Alkmaar.”

“Gefeliciteerd, maat! Ik ben hartstikke trots op je!”

“Jeroen, jij zou de eerste moeten zijn die weet dat ik hier niet op zat te wachten.”

“Ah joh! Een vette wagen onder je reet. Maatpak aan, aanzien bij de wijfjes. Je bent slim genoeg om ervoor te gaan.”

Ik nam een flinke teug. Eigenlijk kende niemand me, en dat was niet verwonderlijk. Ik kende mezelf niet eens. Die bewustwording stemde me triest. Wanneer ik te veel dronk slopen

dramatische gevoelens naar mijn strot.

Mijn kameraden zagen de stoere Raymond: de man met ontelbaar veel moppen in zijn broekzak, maar niet de man die door zijn leidinggevende fout werd ingeschat. Of misschien wel goed? Ik liet het onderwerp voor wat het was en bestelde nog een glas. Die dag kon het me geen moer schelen dat ik me klem zoop. “Die nieuwe functie gaat me niet lukken”, zei ik weer en keek naar de laatste druppels in mijn glas. Jeroens ogen vulden zich met pretlichtjes.

“Dat overkomt je niet, makker. Alleen al omdat je je gezicht niet wil verliezen naar de wijven toe. En je hebt je looks mee. Wat wil je nog meer?” “Wel, diegene die ik wil, wil mij niet.”

“Hé, mis ik iets? Eergisteren was er nog geen sprake van een griet.”

“Djamilla. Ik heb haar vandaag op de receptie van m’n werk ontmoet. Een prachtmeid! Mijn ogen donderden uit hun kassen.”

“Wow! Vertel”

“Een Penelope Cruz-type met brains. Én ze praatte met me! Na één oogopslag wist ik het zeker. Met haar wil ik oud worden.”

Jeroen trok zijn wenkbrauw op. Je loopt wel heel hard van stapel. Maar waarom zou ze jou niet willen dan?”

“Ze is niet vrij. En ook niet gelukkig, maar van bezette vrouwen blijf ik af.”

HOOFDSTUK 6

Jeroen legde zijn arm om mijn schouder. Op de één of andere manier zakte mijn rotgevoel een beetje weg. “Weet je nog dat Sandra bezet was toen ik met haar wat begon?”

Ik wachtte tot ik de blik van Carina ving, bestelde weer een pils en dronk die in één keer leeg. Moéd had ik nodig! Kracht om te vragen en te vertellen. “Hoe is het jou gelukt om Sandra dan in je netten te vangen?”

“Simpel kerel, blijven aandringen. Er sterk in geloven dat jij de ware bent en niet die vent waar ze mee aanmoddert. Je ziet jezelf te veel als loser, en dat ben je niet.” Mijn blues waren nu als sneeuw voor de zon weggesmolten, en verruilden zich voor moed. Jeroen kende me dus wél. Een betere vriend kon ik me niet inbeelden. “Kom op, Raymond! Hier klinken we de volgende op! Jij gaat voor die functie én voor die babe van een Djamilla.” Ik glimlachte. De schouderklop van Jeroen bezorgde me een schaterlach. Waarom was ik steeds zo zwaar op de hand? De wereld was zoveel makkelijker na een paar pilsjes met Jeroen.

“Straks racen Raymond en Djamilla in de nieuwste Jeep naar la bella Italia!” Jeroen verslikte zich haast in zijn lach.

“Op naar een vijf sterrenhotel in Rome, waar we ons de hele dag lazarus zuipen aan de prosecco!” proestte ik uit.

“Ach, zo ken ik je weer Raymond. Je bent een goeie kerel, en als mensen niet in je zouden geloven, je niet aardig zouden vinden dan lag je onder de brug met jouw jeugd. Niet dus! Kanjer!”

Ik hief mijn glas op naar de barkeeper. “Nog eentje, alsjeblieft.

We hebben wat te vieren.” In die tijd had ik niet eens meer door dat mijn stem onstandvastig was geworden. “Beter van niet Ray.” “W-wat! Beter van niet? Ik betaal je toch vet! Hier!” Ik legde een briefje van vijftig op de bar. “En binnenkort verdien je nóg meer aan me. Ik blijf geen werfloos. Ik word plantmanager, verdomme!” In mijn stem zat geen kwaadheid, eerder een lach.

“Kom op, Marcel. Doe niet zo stroef. Hij verdient het,” nam Jeroen het voor me op. “Nee, er komt zo een groep mensen die een behoorlijke status hebben en ik kan het niet maken dat ik jullie hier zo laat lallen.”

“W-wat. Lallen?” aapte ik Marcel overdreven na. “Zijn wij dan te min voor je tent?”

“Dat zeg ik niet, Raymond. Maar vandaag ga je echt over de schreef.” zei Marcel met een norse blik.

“Dat bepaal ik zélf wel, ja!”

“Nu is het genoeg Raymond! Verlaat mijn zaak, opsodemieten!”

Weer die denigrerende houding. Daar had ik onderhand méér dan genoeg van in mijn leven!

Ik stond op, smet mijn kruk omver en maakte aanstalten om op Marcel af te stappen. “Ray, rustig nu.” Jeroens stem deinde weg. Ik pakte mijn glas en sloeg het in gruzelementen op de toog, greep de grootste scherf vast en hield hem voor Marcells gezicht. “Denk je dat je me kunt wegjagen, arrogante paardenstalbaas?”

Ik werd opgeschrikt door het beeld op de barspiegelkast, die recht tegenover de deur stond en stond compleet perplex.

HOOFDSTUK 7

Ik onderschatte de kracht van Marcel, die me met een getrainde greep beetnam en naar de deur leidde, het terrein afduwde en me nog wat verwensingen toeschreeuwde terwijl er op straat best wel wat mensen liepen op deze vrijdagavond. Ook Djamilla. Háár blik! Nátuurlijk verwachtte hij stijlvol publiek. Mensen met geld en aanzien.

Daar stond ik dan, mijn dronkenmansgedrag had me opnieuw genekt.

“W-wat doe jij hier?” Ik was op slag helder.

“Ik woon hier een eindje verderop en ik was te voet naar het bedrijfsfeestje en besloot nog even naar Emilia te komen kijken. Ik heb al enkele dagen niet meer met haar gereden. Maar eh?” Ze bekeek me met een afkeurende blik alsof ik een stuk straatvuil was.

“Wat is hier aan de hand?” Haar blik ging afwisselend van mij naar Jeroen.

“Helder toch? Bonje.” zei ik zo stoer mogelijk.

Zij wist hoe ze mensen moest aanpakken, want zij had in de zorgsector gewerkt. Ervoor gestudeerd op de koop toe.

“Drank doet niet veel goeds met een mens en denk je dat de paarden hierachter jullie toneelstuk niet horen? Straks zijn ze getraumatiseerd.”

Als de woorden uit de mond van een willekeurig trutje kwamen, dan had ik haar flink van repliek gediend iets in de trant van: “Ga die achterlijke spirituele praatjes maar ergens anders verkopen.”

Nu reageerde ik bezadigd. “Een beetje te veel gedronken. Bier na wijn is venijn en dat had ik moeten weten.” Ik stond versteld van de rust in mijn stem. “Fijn dat je zo bewust over drank nadenkt.” “Ik wil dat je de echte versie ziet en me beter leert kennen onder het genot van een lekker etentje. Kan ik je alsnog overhalen om met mij wat te gaan eten? Morgen bijvoorbeeld? Ik hield na elke zin even mijn adem in om daarna de zin zo goed en nuchter mogelijk uit te spreken en dat lukte zowaar. Ik trakteer en jij zoekt een leuk restaurant uit.”

“Wat galant van je.” Opgelucht door haar reactie riep ik meteen: “Ik pik je morgen om 18:00 uur op. Deal?”

Ze knikte instemmend, gaf me haar adres, een schouderklop en zei: “Drink vanavond nog flink wat water en duik dan nog bijtijds onder de wol, zodat je morgen geen knallende hoofdpijn hebt.” Haar woorden liet ik voor wat ze waren. Van water sliep ik niet en dat is veel rampzaliger dan een kater die ik toch niet had. Zo getraind was ik onderhand wel.

HOOFDSTUK 8

Met trillende handen stopte ik mijn sleutel in het contact en reed de straat uit. Onderweg zette ik de playlist “Light Moments” aan die ik op de luchtige momenten in mijn leven opzette.

Net toen ik neuriënd haar wijk inreed realiseerde ik me dat ik mijn bos fleurige bloemen en de fles rode wijn voor haar nog op tafel had liggen. Met lege handen voor de deur staan, was niets voor mij. Ik maakte een U-turn – al was dit tegen alle verkeersregels in – en scheurde vol gas naar huis. Over twee minuten verwachtte ze me, en dat redde ik geenszins meer. Vijf minuten te laat was nog een optie, tien een absolute no go! Mister Smirnoff was de enige mogelijkheid om me uit de brand te helpen. Ik nam een flinke slok, zoals een kind doet met frisdrank nadat het uit de speeltuin komt, stopte gewoontegetrouw de sterkste Fishermansfriend in mijn mond en griste de wijn en de bloemen mee en reed in een rotvaart weg. De handgebaren van mijn bemoeizuchtige buurvrouw, versterkte mijn fuck-it-gehalte.

Zeven over zes. Zeven minuten en één teleurstelling rijker.

Hi Raymond.

We hadden vandaag toch afgesproken om 18u?

Een berichtje zou fijn zijn. Groetjes Djamilla

Mister Smirnoff was de dader, maar zorgde ook meteen voor de

pasklare oplossing.

Lieve Djamilla,

Ik sta voor de deur. Klinkt melig, maar ik ben mijn hersens kwijt sinds ik je zag. Ik was al bijna bij je toen ik zag dat ik je cadeautjes vergeten was. Mijn oprechte excuses. X Raymond.

Ps. Mag ik nog aanbellen?

Mijn berichtje bleef een paar seconden ongelezen. Ik droeg een antraciet colbertjasje van Virum Napoli dat mooi aansloot op mijn broek en schoenen. Een bos gerbera's zenuwachtig in de hand. De hemel was roodblauw, dooraderd met witte slierten vogelzwermen.

Djamilla leefde niet armetierig, eerder chique. Dat zag ik aan de pas gezandstraalde gevel, vernieuwde kozijnen, en de ruime voortuin die voor Nederlandse begrippen wel erg ruim was.

In de weerspiegeling van de voordeur checkte ik mijn haren en trok mijn colbertjasje recht. Haartjes in de plooi.

Mijn adem stakte toen ze de deur opende. Had ze zich speciaal voor mij zo opgedoft? Hoewel opgedoft? Haar gezicht was - net zoals de vorige keer - netjes en zuinig opgemaakt. Ze gaf me een hand. Lange verzorgde natuurlijke nagels en ranke vingers. Ongewild hield ik haar hand langer vast, waardoor ze zich -als verbrand- terugtrok.

In die enkele seconden schoten er allerlei angsten door mijn hoofd. Of eerder onzekerheden. Als ik haar niet kon krijgen, wat was mijn leven dan nog waard? Rationeel wist ik goed dat dit fout was. Toch voelde het zo. Zo allesbepalend dat ik stuk zou gaan als vanavond niet volgens een gesmeerd plan verliep.

HOOFDSTUK 9

Ze scande me. Ik voelde me een verfrommeld stuk papier.
Ze liet haar hand los. Mijn ademhaling deblokkeerde.

Pas daarna gleed mijn blik over haar hele lichaam.

“Eh j-je ziet er prachtig uit.”

Méér dan prachtig! Wilde ik uitschreeuwen. De mooiste vrouw die ik ooit gezien heb! Wilde ik roepen. Het mooiste wezen dat God kon verzinnen! Mijn bedeesdheid weerhield me daarvan. Ik wist intussen ook dat je bij vrouwen niet scoorde als je jezelf op die manier opstelde. Serieuze meiden als Djamilla, hielden niet van gladjakkers, wel van mannen met stijl. En ja, ik had hem gegoogeld, haar vermoedelijk aanstaande ex. Een slecht geklede bouwvakker, met een stoppelbaard. Paste niet bij haar.

De lange strakke bordeaux-kleurige jurk sloot als een handschoen om haar welgevormde buste, taille en heupen. En de split die langs haar linkerbeen liep verried dat ze lange mooie benen had.

Een kwartiertje later zaten we in het sfeervolle Italiaanse restaurant Limontoni in Alkmaar. Ook hier was ik kind aan huis. Als vrijgezel had ik nooit echt veel zin om voor mezelf te koken en haalde ik hier regelmatig mijn pizza of pasta. Tijdens het wachten, kreeg ik stevast een lekkere huiscocktail van Marit. Marit was de serveerster en we hadden ooit wat, maar serieus werd het nooit. Een lekkere meid met lang gekruld zwart haar, maar haar verschijning deed me niets meer toen ze die avond voor Djamil-

la en mij de cocktails op tafel zette.

Marit gaf me, zoals steeds, een lieflijk knipoogje. Een gebaar waarop ik meestal uitgebreid inging met zelfverzekerde praatjes, nu glimlachte ik zuinigjes.

Vliegensvlug gleed mijn blik over Djamilla's grote reebruine ogen die nu donkerbruine onpeilbare poelen waren geworden. Die aanblik zorgde voor een kantelbeweging in mijn maag.

Marit verdween uit het vizier. Ik wilde het glas heffen, maar Djamilla maakte geen aanstalten en staarde de flirtende serveerster na.

Plots hing er een erg onaangename stilte tussen ons in. Ik had het gevoel dat ze mijn hele lichaam kon zien beven.

“Adembenemend mooie meid, toch?”

“De vrouw die tegenover me zit is adembenemend, Djamilla. Deze dienstster is a girl next door type, die veel opsmuk en opvallende kleding nodig heeft om mannenogen te vangen. Niet mijn type.” Het verbaasde me hoe de woorden er zo voor me uit rolden.

Mijn uitspraak had effect: de ogen van Djamilla lichtten weer op en ze hief het glas. “Op onze ontmoeting.”

Ik hief mijn glas. Mijn hand trilde zo erg toen ik haar aankeek dat ik bang was dat het dunne tere glas over de tafel en vloer zou versplinteren. Kwetsbaar en versplinterd. Zo voelde ik me sinds Djamilla in mijn leven was gewalst.

De eerste slok baande zich nu een rustgevende weg door mijn slokdarm. Enkele seconden later settelde het gevoel zich in mijn brein.

“Een vraag, Ray.” De manier waarop ze het vroeg bezorgde me ijsskoude tintelingen. “Stel maar.”

“Wat was er gisteren aan de hand in de kantine? Waarom werd je buiten gezet? Ik vind het overigens geen leuke plek om na het

paardrijden te blijven hangen. Te veel zatlappen.”

Mijn mond werd droog. Pas toen ik geen lucht meer voelde merkte ik dat ik even was gestopt met ademen.

HOOFDSTUK 10

Ik hield mijn gezicht in de plooi, althans dat hoopte ik.

“Waarom dan, Raymond?” Uit de manier waarop ze de vraag stelde kon ik niets opmaken. Ik stelde eerst maar een vraag terug om mijzelf wat tijd te geven om te antwoorden “Wat doe jij dan in die domme kantine van de manege?”

“Ik ga er elke woensdag – en donderdagmiddag, wanneer ik vrij ben, paardrijden, maar doorgaans interesseert die kantine me geen moer.”

Precies op de dagen dat ik niet kwam, en al helemaal niet in de middaguren. Er gleed weer iets van me af.

En ja, dan is het ook logisch dat ze van die ruzie afwist. Die wereld is verdomd klein. “Oppassen, Raymond!” waarschuwde het stemmetje in me.

“E-eh. Het klikt niet zo goed tussen mij en de manegebeheerder. Ik gaf tegengas en dat kon meneer niet verdragen.”

“Tegengas?”

Niet nu! Geen doorvraagtechniek alsjeblieft! Blijf de mooie babe die lieve vragen stelt. “Wie heeft je wat verteld dan?”

“Ik kwam het te weten van Ellen, de vrouw met wie ik paardrijd. Haar man blijft soms in de kantine plakken, en die kantine heeft geen goede invloed op hem.”

“Hoe heet hij dan? Misschien ken ik hem wel?”

“Max”.

“Ja, die zuipt echt heel veel. Die gaat in de middag al los en dan wordt hij inderdaad door zijn vrouw weggeroepen in de avond-

uren waarna hij boos wordt. Max heeft een zwáár drankprobleem.”

Djamilla gaf een beamend knikje. “Erg voor Ellen, en ze wil nog zwanger worden op de koop toe.”

“Genoeg over Ellen en Max. Jij hangt daar toch niet ook te veel rond?”

Mijn hart kon het elk moment begeven. Ik hoopte dat ze de trilling in mijn handen niet opmerkte: “Néé, niet mijn slag mensen. Ik kom daar na mijn werk hooguit mijn paard verzorgen en dan rijd ik in de bak nog even. In de weekenden haal ik Lino op uit de manege en neem ik hem vaak mee naar bos- en zeegebieden.” Weer dat liegen! Ik kon mezelf een klap voor de kop geven. Was ik maar zo galant voor Lino! Was ik maar zo’n goede paardenverzorger. Praatjes.

“Oh, wat lief van je! En romantisch.” De pretlichtjes in de ogen van Djamilla werden groter.

De mijne kleiner. Ik speldde haar dingen op de mouw waardoor ze me ging idealiseren. De werkelijkheid was dat ik elk weekend van ’s middags tot ’s nachts in de kantine was. En natuurlijk kende ik Max. De gedachte dat mijn aanwezigheid in die groezelige kantine aan het licht kwam bracht me van de wijs.

Ik besloot ter plekke om al zéker niet meer in de weekenden te gaan.

“Weet je, wanneer Ellen met een échte dronkaard te maken heeft, kan ze die kinderwens maar beter uit haar mooie hoofdje zetten. Het kind wordt niet alleen door een drinkende moeder beïnvloed, ook door de vader die alcohol in zijn bloed heeft. Dit is medisch bewezen.”

“Ja, dat heb ik haar ook gezegd. Maar, eerlijk Raymond, ik had jou niet in die setting verwacht, en een man die dan behoorlijk uit zijn dak gaat is aan mij niet besteed.” Néé!

De glazen stonden nu op tafel, maar het was geen moment om te klinken en dit wrange gevoel weg te spoelen.

“Ik had een beetje te veel gedronken en kon niet zo veel meer hebben. Dit is echt niet mijn gewoonte, Djamilla. En Marcel, de manegehouder, had me niet het juiste wisselgeld teruggegeven. Hij is zelf ook niet vies van een pilsje, overigens.”

“Drank maakt meer kapot dan je lief is.”